

eventuelle Forandringer af projecterede Baner ved at gaae ind paa at lade de paagjældende Egne strax betale Noget, thi det vil ikke være forbundet med nogenfomhelst Vanstfelijkheid at refundere disse Beløb, saa at ærede Medlemmer ikke maae troe, at de kunne fikke sig denne eller hiin Bane derved, at de gaae ind paa at lade de paagjældende Egne strax svare dette Bidrag. Jeg troer, at det er rigtigt og billigt at drage denne Forstjæl strax, og ikke sige, at f. Ex. i Aarhus Amt, hvor man længe har nydt Godt af en Jernbane, skal man begynde at betale den 1ste April 1869 for den Bane, man har havt siden 1862, og at man i Ringkjøbing Amt, der først faaer sin Vestbane i 1874, ligeledes skal begynde at betale den 1ste April 1869. Det er ikke retfærdigt. — En anden Hovedsætning, som jeg troer man maa fastholde, er, at Vederlaget efter Loven af 10de Marts 1861 § 5 kun kan være at lægge paa faste, paa urørlige Eiendomme. I denne Henseende forekommer det mig, at Udvalget har fjernet sig fra det Rette, idet Lovforslaget ligger noget nærmere ved dette: at holde sig til de faste Eiendomme. Lovforslaget vil dog i alt Fald paa Landet holde sig udelukkende til Hartkornet, om det end for Kjøbstædernes Vedkommende giver Afgang til at indbrage andre Betsatningsobjecter. Og hvorfor er det rigtigt at holde sig alene til de faste Eiendomme? Fordi de faste Eiendomme ere det Eneste, som Staten virkelig er istand til med nogen Sikkerhed at ramme. Det er høist sandsynligt, at der i Nærheden af Stationen i en Kjøbstad kan være en Beværtning, en Cigarhandel, et Brødbudsalg eller deslige, som tjener overordentlig meget ved at ligge i Nærheden af Stationen, medens der er Cigarhandler, Beværtninger og Brødhandler paa andre Steder i samme By, som tabe; men det Slags stiftende Bagateller kan Staten ikke indlade sig paa at regne med. Staten maa holde sig til de faste Værdier, som modtage varig Forøgelse ved Jernbaneanlægene; hvad der ligger udenfor det, kan Staten ikke indlade sig paa at røre ved, thi det rammes paa andre Maader, det rammes gennem den almindelige Statsbetsatning, saa at det ikke vil være nødvendigt at tage det med her. Hovedsagen er

imidlertid, troer jeg, den Grundsætning, at man skal holde sig til hver Egn for sig, saa at man ikke lader nogen Egn svare et Vederlag for Expropriationer, som ere foresaldne mange Mil borte derfra. Det er kun paa den Maade, at man er istand til at tilvejebringe en virkelig, billig og retfærdig Opfyldelse af Grundtanken i Loven af 10de Marts 1861 og at ramme dens Hensigt. Det er urimeligt, at Expropriationssummen for den dyre, den kostbare, den frugtbare Jord, som exproprieres i et velbyrket og stærkt befolket Terrain, skal paalægges Egne, der ere usrugtbare, Hedestrækninger, flade Egne, hvor Jernbanen gjør saa Sving, og hvor Expropriationen er en Ubetydelighed. Det er det Rigtige og Naturlige, at man i denne Henseende holder sig indenfor saadanne Grændser, at virkelig hver Egn kommer til at bære Sit, men nu er det, at Vanstfelijkheid kommer. Hvad er „Eggen?“ Hvorledes skal man definere dette Udtryk? Ja, det er unægteligt, at det er Vanstfelijkheid, og Vanstfelijkheid fremtræder paa en ganske morsom Maade allerede i det omtalte Lovudkast fra 1856, thi der kommer den besynderlige Modsigelse, at der i den ene Linie staer, at der skal udredes Noget af vedkommende „Communer,“ og at der i næste Linie staer, at det skal udredes af „hvert Amtsrepartitionsfond.“ Man har nævnt Kommunen paa det ene Sted, og derved maa man dog have tænkt paa Sognet, og lige nedenunder har man nævnt Amtsrepartitionsfonden. Det er ogsaa den store Vanstfelijkheid, der har mødt mig her. Sognet er for smaat at gaae ud fra, men Amtet er meget for stort, og hvad der ligger derimellem, Herredet, har vel megen Betydning for Jurisdictionforholdene og deslige, men indeholder ikke en communal Eenhed, er ikke Noget, hvorpaa en Betsatning kan lægges. Men Amtet er under alle Omstændigheder meget for stort; dette viser sig allerbedst af den store Række af Vædringsforslag, som ligge for med Hensyn til Forholdene mellem Odense og Svendborg Amter, en meget naturlig Kamp forøvrigt, og en Kamp, hvori det forekommer mig, at Svendborg Amts Repræsentanter i alle Henseender have Billigheden og Retfærdigheden paa deres Side; thi det er ulige, saaledes som